

staar det ærede Medlem Hr. Hækkerup og det ærede Medlem Hr. Ulrich. Mit Partis ærede Ordfører synes jo at være en ualmindelig fanatisk Hundehader eller, for ikke at gøre ham Uret, Hader af Hundehold, medens det ærede Medlem Hr. Ulrich i Virkeligheden ikke syntes at finde væsentlig gode Egenskaber hos andre end Hundene. Jeg maa sige, at jeg staar saa nogenlunde midt imellem. Jeg kan ikke lide Hunde, og min Hustru holder en dejlig stor Hund, saa jeg indtager en velvillig Neutralitet i dette Spørgsmaal. Af samme Grund har jeg ogsaa kunnet være med til at gaa den Middelvej, som man er gaaet ved Landsingets Behandling af Sagen, en Middelvej, som selvfølgelig i lige Grad vil ophidse de særlige Hundehadere og de særlige Hundelskere, og som derfor har Udsigt til at blive vedtaget af os andre.

Det ærede Medlem Hr. Hækkerup gik jo saa vidt i sin Uvillie overfor Hundeholdet, at han egentlig mente, at Hunde kun burde findes indenfor Tremmer i Zoologisk Have. Hvad man end foretager sig med dette Lovforslag, beder jeg om, at man i hvert Fald ikke vil indskrænke det paa den Maade, thi det eneste Sted, hvor jeg synes, Hunde ikke bør være, er indenfor Tremmerne i Zoologisk Have, for det første fordi jeg ikke kan indse, at det er nogen som helst Nytte til, og for det andet fordi de hyler saa forfærdeligt indenfor disse Tremmer. Paa det Punkt maa jeg altsaa meget advare imod, at man følger min ærede Partifælle.

Det ærede Medlem Hr. Hækkerup mente i øvrigt, at Afgifterne og Bøderne var for smaa. Jeg tør knap nok meddele ham, at de var større i det Forslag, jeg fremsatte, thi hvis jeg giver den Oplysning, faar jeg det ærede Medlem Hr. Ulrich paa Halsen; men det kan jo ikke skjules, at jeg mente, at ihvert Fald i København og i Købstæderne kunde og burde man, naar alle Hensyn toges i Betragtning, sætte disse Afgifter højere op, saa det er altsaa ikke min Skyld, at de ikke er større.

Det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødt, som ogsaa var en ivrig Hundeven, gjorde forskellige Bemærkninger vedrørende enkelte Paragraffer. Da Lovforslaget imidlertid skal i Udvalg, skal jeg kun sige et Par Ord herom. Med Hensyn til § 6 sagde det ærede Medlem, at der var ingen almindelige Mennesker, der vilde kunne forstaa, naar der stod, at hvor der i en Husstand paa Landet kun holdes een Hund, er denne afgiftsfri, dog kan Sogneraadet bestemme, at der af saadanne Hunde svares en Afgift af 5 Kr. aarlig. Jeg tror

ikke, det er uforstaaeligt. Det er jo ikke altid, man kan nøjes med at læse en Sætning uden at læse Eftersætningen, og læser man Eftersætningen, vil man forstaa, hvad Meningen er. Medens der principielt i Byerne, København, Købstæderne o. s. v., skal betales en vis Afgift, er principielt, medmindre det modsatte vedtages, en Hund afgiftsfri i de rene Landkommuner. Jeg kan imidlertid ikke have noget imod, at det ærede Medlem søger at formulere denne Bestemmelse paa en saadan Maade, at ogsaa de, der ikke kan læse, kan forstaa den.

Jeg blev mere forbavset over den næste Bemærkning, det ærede Medlem gjorde, nemlig med Hensyn til § 7, i det det ærede Medlem, som i øvrigt var en udpræget Hundeven, her vilde have Lænkehunde fritaget for Afgift, saa vidt jeg forstod ham. Jeg synes, at det er et af de Fremskridt, der er sket med Hensyn til § 7, at denne Form for mindre elskværdig Behandling af Hundene, at anbringe den i Lænke, ikke principielt bliver afgiftsfri. Derimod kan jeg give det ærede Medlem Ret i, at Formuleringen af § 8, 2det Punktum, ikke er den bedst mulige. Til min Undskyldning tjener, at da det blev mig forelagt, var det i en Pause under Straffelovsbehandlingen, og jeg gik ud fra, at man i Ministeriet havde paaset, at den var lettere læselig, end den i Virkeligheden er.

Jeg kan heller ikke give det ærede Medlem Hr. H. C. Hansen Ret i, at dette Forslag — selv fra hans Synspunkt — kun kan betragtes som et lille Fremskridt paa et enkelt Omraade. Hvis han sammenligner Forslaget i Enkeltheder med Lovven af 1889, vil han se, at der paa mange Omraader er sket Ændringer af ikke ringe Betydning baade i Retning af at skabe mere Kontrol og Oversigt over Forholdene og i Retning af at skabe mere betryggende Forhold med Hensyn til Erstatning og endelig i Retning af at skabe enkelte humane Foranstaltninger af Hensyn til Hundene.

Det ærede Medlem Hr. Ulrich vil det neppe nytte mig stort at svare nærmere. Jeg vil dog gøre ham opmærksom paa, at han jo ikke har Ret i, at jeg personlig, det har han slet ikke Ret i, men heller ikke i, at Lovforslaget stiller sig uvenligt overfor Hundene eller de mindre bemidlede Hundeholdere, som han antydede. Hvad det sidste angaar, skal jeg henvise til Bestemmelsen i § 7, 2det Stykke, hvorefter der kan indrømmes Nedsættelse eller Eftergivelse af Afgiften, hvor Omstændighederne særlig